

която ме примами съ красотата си и леката си трева.

Бѣхъ си почти отпочиналъ, когато изведнажъ лекъ шумъ отъ строшено клонче ме накара да обърна глава къмъ дърветата и да застана на щрекъ. Следъ малко близу до менъ на полянката се показва една сърна. Тя предпазливо пристѣпяше напредъ, като при всѣка крачка протѣгаше главата си и мърдаше ушитѣ си.

Боже мой, какво красиво животно! Нейната рѣздиво-сива козина плѣтно покриваше красивото ѣ тѣло, като надолу ставаше по-свѣтла. Задната частъ на хълбоцитѣ бѣ съвсемъ бѣла. Стройни, високи крака поддържаха сжщо така стройно, сплескано отъ страни тѣло. Гъвкавата тѣнка шия се завѣртваше съ малка глава съ дълги уши.

Доброта и кротостъ свѣтѣха въ голѣмитѣ ѣ очи. Тя пристѣпваше съ чудна красота.

Азъ треперѣхъ като отъ треска. Не помня, какъ съмъ взелъ пушката. Не мислѣхъ да стрелямъ. Като замаянъ седѣхъ, безъ да мога да сваля очи отъ сърната. Малъкъ храстъ ме затуляше, но сърната го замина и, като обърна глава, ме видѣ. Късно бѣ да бѣга: преди да се опита, чу се гърмежъ, сърната направи голѣмъ скокъ и, като се залюлѣ, грохна тежко на тревата.

Съ радостенъ викъ, като дивъ звѣръ, азъ се спуснахъ къмъ нея. Тя бѣше още жива. Крѣвъ обилно бликаше отъ страната ѣ, като зацапваше козината. Като се опитваше да стане, тя дращѣше земята съ копитата си, подигаше глава и, безсилна пакъ я отпускаше. За свой ужасъ азъ видѣхъ въ очитѣ ѣ едри сълзи.

Това ме смая: по-рано не бѣхъ и помислялъ дори, че животнитѣ могатъ да плачатъ отъ болка. Когато сърната ме погледна съ укоръ, като да ми казваше: „Защо, защо ме уби?“ — азъ не издържахъ: захвърлихъ оржжието на страна, заплакахъ, прегърнахъ шията ѣ и започнахъ горещо да я цѣлувамъ.

Наричахъ я съ всѣкакви нѣжни имена и я молѣхъ